

Predikan i samband med Musikgudstjänst söndagen 14/6

Första söndagen efter trefaldighet.

Tema för söndagen: *Vårt dop*

Vi människor har alla vår egen historia. Men jag tror det finns en känsla som vi alla kan känna igen oss i, där vi förstår varandra fullt ut. Därför vill jag att du i tanken förflyttar dig till din barndom...

Föreställ dig att du är ett litet litet barn. Du är med dina föräldrar, eller någon annan vuxen person som du tycker om och som du känner trygghet och tillit till. Tänk dig sedan att du kommer bort. Klumpen i halsen växer. Andningen blir häftigare. Bakom ögonlocken bränns det av tårar som vill bli gråtna. Nu gäller bara en sak. För de vuxna att hitta dig och för dig som barn att bli återfunnen. Allt annat är oviktigt. Minns ni den känslan?

Och när man så äntligen hittar varandra igen så känns allt härligt. Åtminstone när den värsta gråten och kanske också ilskan har lagt sig. Man håller hårt om varandra och tänker: Aldrig, aldrig någonsin ska vi komma ifrån varandra igen...

Kanske har några av er också känt hur det känns som förälder då ens barn försvinner och man inte kan hitta henne eller honom. Min son Elias försvann en dag när han var tre år gammal. Vi var i det stora IKANO-huset här i Linköping och handlade i en stor matvaruaffär. Elias var med oss; med mig, min man och vår dotter då vi gick omkring bland hyllorna och plockade i varor i kundvagnen. Men så plötsligt var Elias inte med oss längre. Först tänkte jag att han nog bara var med sin pappa...men när jag kollade så visste inte heller han var Elias var. Då kom oron...först bara smygande men allteftersom vi letade och frågade människor om de sett en liten pojke i blå overall och Elias fortfarande var spårlöst försvunnen...då kom den där panikkänslan och tusen tankar for snabbt genom huvudet på mig...tänk om någon tagit honom...kanske kört iväg med honom...eller tänk om han gett sig ut på den stora parkeringen. Vi delade upp oss och gick (eller snarare sprang) från affär till affär i det stora köpcentret men ingenstans hade de sett vår Elias. Fler och fler människor slöt upp i vårt letande. Personal kontaktade varandra med hjälp av telefoner mellan butiker. Min blick sökte hela tiden efter Elias. Mina öron var på helspänn för att kunna uppfatta hans röst. Jag ville inget hellre än att han skulle bli hittad. Jag kände att jag kunde ge vad som helst för det. Och så...så står det äntligen ...en liten

pojke där en bit bort utanför skoaffären. En liten pojke i en blå overall. Jag minns hur glädjen och lättnaden fyllde min kropp och jag springer emot honom. Lyfter upp honom och kramar honom så hårt. Pussar på hans mjuka små kinder och gråter av lycka, lättnad och tacksamhet.

Efter den här händelsen förstod jag varför många föräldrar ibland skriver sina telefonnummer med bläck på barnens armar. Det gör dom för att de älskar sina barn.

Temat för söndagen idag är "Vårt dop". Dopet är en kravlös kärleksgåva från Gud till oss människor. En gåva som ger oss löften från Gud. När en människa döps är det som att Gud sätter ett osynligt tecken på henne (lite som telefonnumret som den kärleksfulle föräldern skriver på sitt barns arm) och Gud viskar: *Du är min och jag är din. Du hör alltid hemma hos mig. Om du går vilse i livet kommer jag att leta efter dig tills jag finner dig. Vad du än gör. Hur du än känner dig – jag överger dig aldrig. I liv och i död är du mitt älskade barn.*